

Dokuczanie i przemoc w szkole – rodzice też mogą pomóc!

- **Bezpośrednia agresja i przemoc fizyczna** – bicie, kopanie, plucie, popychanie, szarpanie, wymuszanie pieniędzy, zabieranie przedmiotów, niszczenie własności
- **Bezpośrednia agresja i przemoc słowna i niewerbalna** – dokuczanie, przezywanie, wyśmiewanie, wyszydzanie, obrażanie, ośmieszanie, grożenie, rozpowszechnianie plotek, (również przez Internet i sms-y), pokazywanie nieprzyzwoitych gestów
- **Pośrednie formy agresji i przemocy** – namawianie innych do ataków fizycznych lub słownych, naznaczanie, wykluczanie i izolowanie z grupy.

Ofiary dokuczania- jak je rozpoznać

- Dziecko jest często wyśmiewane, ośmieszane, poniżane, zastraszone, popychane, zmuszane do wykonywania poleceń
- Może szukać swoich rzeczy, które rówieśnicy złośliwie chowają lub niszczą
- Ma wyraźne ślady użycia siły
- Może przejawiać nieoczekiwane zmiany nastroju
- Jest izolowane, pomijane we wspólnych działaniach
- Traci zainteresowanie nauką
- Spóźnia się do szkoły, chodzi okrężną drogą, zaczyna unikać szkoły
- Nie bierze udziału w imprezach szkolnych, wyjazdach klasowych
- Zawsze trzyma się blisko dorosłych
- Nie ma kolegów, nikt jej nie odwiedza
- Skarży się na częste bóle głowy, brzucha, mogą pojawić się kłopoty ze snem

Jak pomagać?

- Nie oskarżać – powiedzieć: „To nie Twoja wina”
- Nie lekceważyć – słuchać, powiedzieć „pomogę Ci”
- Nie bagatelizować – „to poważna sprawa”
- Nie moralizować – dawać konkretne wskazówki
- Nie robić „afery” – uzgadniać z dzieckiem sposoby interwencji
- Nie rozpaczać – dać sygnał, że sobie z tym poradzimy

„Co mogą zrobić rodzice?”

Nazwij problem – to, co cię spotyka to przemoc

Powiedz dziecku, że to, co go spotyka to nie jego wina.

W sytuacji przemocy dzieciom poszkodowanym często towarzyszy poczucie winy (gdybym lepiej grał w piłkę, lepiej się uczył to nikt by mi nie dokuczał).

Tymczasem odpowiedzialność zawsze leży po stronie sprawców!

Nawet, jeśli dziecko przejawia trudne zachowania (np. prowokuje) nikt nie ma prawa stosować wobec niego przemocy!

Pozwól dziecku okazywać emocje i daj mu do nich prawo

W sytuacji przemocy dzieci przeżywają różne trudne emocje (strach, bezradność, smutek, złość). Postaraj się zrozumieć położenie dziecka i uczucia, które mu towarzyszą i reagować na nie w sposób wspierający

Potraktuj sprawę poważnie

Nie bagatelizuj tego, co mówi dziecko. Być może każda z rzeczy, która mu się przydarzyła nie jest czymś strasznym, ale pomyśl o tym jak wygląda jego codzienne życie w szkole, gdy takich sytuacji zdarza się kilka dziennie.

Staraj się dawać dziecku konkretne wskazówki

Zamiast ogólników i moralizowania postaraj się a dzieckiem opracować konkretne odpowiedzi na zaczepki lub sposoby na uniknięcie trudnych sytuacji) np. umówcie się, z kim dziecko będzie wracać ze szkoły, wymyślcie kilka tekstów, którymi dziecko może odpowiadać na agresję słowną.

Informuj dziecko o krokach, jakie zamierzasz podjąć w jego sprawie i uzgadniaj z nim plan działania

Dzieci poszkodowane bardzo często nie mówią przemocy rodzicom, ponieważ obawiają się ich reakcji (mama z tatą zrobią aferę w szkole a koledzy się na mnie zemszczą). Aby przywrócić dziecku poczucie kontroli nad sytuacją warto informować o działaniach, jakie zamierzacie podjąć (np. pójść porozmawiać z wychowawcą, pedagogiem)